

Arrest

nr. 135 264 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende drie asielaanvragen in evenals verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9, lid 3, 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die telkens geweigerd werden.

1.2. Op 9 september 2014 beslist de gemachtigde van de minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...)”

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23.07.2007 (13qq), op 15.09.2008 en op 16.07.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 16.06.2006 diende betrokkene onder de naam (...) een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 21.08.2006 geweigerd door het CGVS. Een schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 07.03.2007 geweigerd door de VBC. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 23.04.2007. Een bevel om het grondgebied te verlaten (13qq van 09.07.2007) geldig 15 dagen werd vervolgens op 23.07.2007 door de stad Antwerpen aan betrokkene betekend. Een tweede asielaanvraag ingediend op 06.11.2008 werd op 03.06.2009 afgesloten met een beslissing van afstand van asielprocedure. Een derde asielaanvraag ingediend op 18.01.2011 werd op 11.03.2011 afgesloten met een weigering van inoverwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) is op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

RvV 159 341 - Pagina 3

Betrokkene diende op 25.09.2007 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 12.08.2008. Deze beslissing is op 15.09.2008 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.10.2008 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 25.09.2007 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.09.2008. Deze beslissing is op aan betrokkene betekend door de vreemdelingendienst van Antwerpen. Betrokkene diende op 19.12.2008 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 19.06.2014. Deze beslissing is op 16.07.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23.07.2007 (13qq), op 15.09.2008 en op 16.07.2014.

(...)"

1.3. Eveneens op 9 september 2014 legt de gemachtigde van de minister een inreisverbod op. Dit vormt de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23.07.2007 (13qq), op 15.09.2008 en op 16.07.2014.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft aan wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden gegeven. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het

gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was. (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij toelicht als volgt :

"2.1. Middel:

-Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel;

-Schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verblijft in België vanaf 16 juni 2006. Hij verblijft in totaal 11 jaar buiten zijn land van herkomst en dat voornamelijk omwille van politieke redenen.

De derde asielaanvraag van verzoeker ingediend op 18 januari 2011 werd op 11 maart 2011 afgesloten met een weigering van inoverwegingname door de DVZ.

Het gaat in casu ver ernstige politieke problemen van verzoeker in Tsjetsjenië.

Tot nu toe wordt verzoeker gezocht door Kadyrovci in zijn land van herkomst. dat gebeurt telkens op het adres waar hij voor zijn vertrek woonde zijnde te dorp Verkat-Yurt (district Grozny) ulica (straat) Shkolnaya 4.

De familieleden van verzoeker worden tevens af en toe ondervraagd door ordediensten met onder meer het doel om huidige verblijfplaats van verzoeker te vinden.

Verzoeker riskeert in geval van zijn terugkeer om gevangen of mishandeld te worden.

Dat is de voornaamste reden waarom zijn terugkeer onmogelijk minstens te gevaarlijk is.

Zijn politieke problemen zijn tevens tot nu niet opgelost en zijn terugkeer is gevaarlijk.

Hij diende tevens op 19 december 2008 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd na bijna 6 jaar behandeling ongegrond verklaard door de verwerende partij op 19 juni 2014 met het BGV.

Hij verblijft immers reeds 8 jaar in België en heeft (behalve bovengenoemde politieke problemen) geen banden meer met het land van herkomst.

De nog blijvende familieleden kunnen aan verzoeker niet helpen.

Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 8 jaar in België wat op zich veel is!

De kern van belangen van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM bevindt zich tevens in België en niet meer in het land van herkomst die verzoeker nog in 2003 verliet.

De middelen van verzoeker zijn ernstig: verzoeker verblijft reeds vanaf 2003 in Europa. Hij is reeds 11 jaar afwezig in het land van herkomst.

De kern van zijn belangen bevindt zich momenteel tevens in België.

Zijn laatste aanvraag uit artikel 9bis werd gedurende een recorderperiode zijnde 6 jaar behandeld door de DVZ wat op zich onredelijk lange periode is.

Verzoeker verbleef gedurende al deze periode in volledige onzekerheid en bleef steeds werkbereid.

Zijn integratie is tevens niet betwijfeld door de verwerende partij.

De kern van belangen van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM bevindt zich tevens in België en niet meer in het land van herkomst die verzoeker nog in 2003 verliet.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander

kadeert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

EHRM stelt op algemene wijze dat het begrip privé leven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers' morele integriteit wordt aangetast door verrijding uit België, na een (deels legaal) verblijf van 8 jaren in België is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn vriendenkring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Tsjetsjenië geen enkel contact meer heeft tot waar hij zich zou kunnen richten.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn.

Verzoeker heeft in België geen familie wel zeer uitgebreide kring van vrienden en kennissen (zie getuigenissen in administratief dossier, zie aanvraag art. 9bis).

Er blijkt uit de bovengenoemde getuigenissen dat verzoeker in België een sociaal netwerk heeft.

Hij heeft echter niets gelijkaardig met deze in het land van herkomst naar welke hij nu gedwongen dient terug te keren.

Dat er gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden.

De uitvoering van de bestreden beslissingen zal een moeilijk te herstellen ernstig nedeel berokkenen aan verzoeker.

Verzoeker gaat uit dat hij in de huidige situatie teruggestuurd kan worden naar het land van herkomst.

Hij meent toch dat de complexiteit van zijn situatie werd niet voldoende onderzocht door de verwerende partij.

Zijn zeer lang verblijf in het land en goede integratie vormen belangrijke elementen in zijn dossier.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt, THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946, LAMBRECHTS W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat is een van de voornaamste redenen van het indienen van het huidig beroep.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van verbod van foltering en niet respecteren van privé- en gezinsleven.

Verzoeker is bovendien al enkele jaren afwezig in het land van herkomst en hij heeft daar geen woning meer en geen job kan vinden.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Hij heeft geen familieleden meer in hun land van herkomst waarop hij effectief kan terugvallen.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3 2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker zet deze grieven uiteen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.2. Voor wat betreft de schending van artikel 3 EVRM betoogt verzoeker dat hij door Kadyrovci werd vervolgd in zijn land van herkomst, dat hij daar werd gearresteerd in 2005 en dat dezelfde redenen aangevoerd in zijn eerste asielaanvraag hem verhinderen naar zijn land van herkomst te terug te keren. De terugkeer naar zijn land van herkomst zou aldus een schending van artikel 3 EVRM zijn.

Verzoeker heeft eerder al drie asielaanvragen ingediend die op definitieve wijze zijn afgewezen. De beoordeling van de asielaanvraag waarbij de vraag om internationale bescherming met betrekking tot de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus wordt bekeken, houdt een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM in. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissingen worden opgeschort tot er een nieuwe beslissing over deze asielaanvraag is genomen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker uitdrukkelijk geen nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend omdat hij momenteel geen nieuwe bewijzen heeft. Door te verwijzen naar zijn eerdere asielaanvragen die definitief zijn afgewezen zonder in concreto elementen ter staving van zijn huidig betoog bij te brengen wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

In casu wordt derhalve door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Voor wat betreft de schending van artikel 8 EVRM betoogt verzoeker dat hij al acht jaar in België verblijft en geen banden meer heeft met het land van herkomst. De kern van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM bevindt zich dan ook in België en niet meer in zijn land van herkomst dat hij in 2003 verliet. Verzoeker benadrukt dat het begrip privéleven uit het EHRM op algemene wijze de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat, dat zijn morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België nu hij wordt losgerukt van zijn vriendenkring waarmee hij nauwe contacten onderhoudt zeker nu hij in Tsjetsjenië geen enkel contact meer heeft tot wie hij zich zou kunnen richten. Bovendien is hij al enkele jaren afwezig uit zijn land en heeft hij daar geen woning en geen job.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Aangezien het in casu gaat om een eerste toelating is er geen sprake van inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij er op wijst dat ze al lang in België verblijft en geïntegreerd is dient erop gewezen dat de verzoekende partij van in het begin op de hoogte was van haar precaire situatie en aldus behoorde te weten dat de kans er in zat dat ze ooit het land zou moeten verlaten. Gelet op het feit dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten, kan het privéleven dat verzoekende partij in België heeft opgebouwd, wanneer dit wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, niet leiden tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele en door artikel 8 van het EVRM verboden inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Wat de sociale relaties betreft heeft de Raad van State hoe dan ook meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Waar de verzoekende partij lijkt aan te geven dat ze geen banden meer heeft met haar thuisland is dit weinig geloofwaardig. Vooreerst kan de duur van het verblijf in België geenszins vergeleken worden met de duur van het verblijf in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij nog familie heeft in haar land van herkomst en er nog nauwe banden heeft. Verzoeker heeft immers bij zijn asielaanvraag in 2006 verklaard dat hij zijn ouders, broers en zussen in het herkomstland heeft achtergelaten en al die jaren nauwe contacten heeft onderhouden (asielrelaas 16 februari 2011).

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt op het eerste gezicht niet te zijn aangetoond.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen nagelaten werd rekening te houden.

De verklaring van verzoekers advocaat ter terechtzitting dat een eerste poging tot repatriëring werd geannuleerd aangezien de Russische autoriteiten zich niet bereid hebben verklaard verzoeker toe te laten op hun grondgebied, doet geen afbreuk de beoordeling van hogerstaande middelen. Voorts wijst

de verwerende partij er ter terechtzitting op dat de identificatieprocedure van verzoeker in Rusland thans nog niet beëindigd werd.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT